

นักสร้างบารมี ต้องสู้

วันพุธที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

คตินี้เป็นคตินที่ ๑๗๘ ของการบำเพ็ญกุศลสวด
พระอภิธรรมถวายเป็นคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์
ชนนิกุล ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย อาตมาขอ
บรรยายถึงประวัติ คุณธรรม คำสอนของคุณยายบางประการ
ตลอดจนเล่าถึงเหตุการณ์ในช่วงที่คุณยายยังดำรงชีวิตอยู่
ตามที่ได้เห็น ได้ยิน ได้ฟัง หรือได้อยู่ในเหตุการณ์ ทั้งนี้
เพื่อเป็นกุศโลบายสำหรับท่านสาธุชนทุกท่านที่จะใช้สร้าง
ความดีสืบไป

ในสมัยที่คุณยายสร้างวัดนั้น ท่านได้ใช้ความวิริย-
อุตสาหะ พยายามที่จะช่วยประคับประคองหมู่คณะ
เหมือนที่อาตมาได้กล่าวแล้วในครั้งก่อนว่า ในช่วงแรกที่เรา
ได้รับบริจาคที่ดิน ๑๙๖ ไร่ ช่วงนั้นพระที่บวชยังมีจำนวนน้อย
อายุพรรษาก็ยังไม่มาก ผู้ที่ศรัทธาในช่วงต้นส่วนมากก็จะ
ศรัทธาคุณยาย เพราะคุณยายมีลูกศิษย์ลูกหาเก่า ๆ
ที่เคยสอนธรรมะเมื่อครั้งท่านอยู่กับหลวงพ่อดาวพุกน้ำ
หรืออยู่กับคุณยายทองสุข

ฉะนั้นนอกจากการนั่งธรรมะปฏิบัติธรรมตามปกติ
ประจำวันของท่านแล้ว คุณยายยังต้องเป็นทั้งประธาน
การก่อสร้าง ประธานหาทุน แล้วก็รวบรวมทีมที่จะช่วย
สร้างวัด รวบรวมหมู่คณะอาสาสมัครทั้งหลาย ต้องคอย
ประคับประคองให้กำลังใจ จะขอใช้คำว่า ท่านเหมือนกับ
เป็นนายท้ายเรือคอยคัดทางเสือ ประคับประคองนาวาลำนี้
ให้ไปสู่หนทางที่ถูกต้อง ไปสู่เป้าหมายที่ได้ตั้งไว้ ไม่ปัดเป่า
ไปทางอื่น นี่แหละงานหลักของคุณยาย

คุณยายจะคอยให้คำแนะนำ ให้กำลังใจ แล้วก็คอยแก้ไขเหตุการณ์ ในช่วงตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๐ เป็นต้นมาสมัยนั้นเรามีเด็กวัดอยู่ไม่กี่คน ช่วงนั้นอาตมาเข้าวัดแล้วถ้าจะพูดไปก็เหมือนอุบาสกสมัยนี้แหละ เพราะเด็กวัดทุกคนถือศีล ๘ ความที่มีคนอยู่กันไม่กี่คนนั่นเอง ทำให้เรามีความรักสมัครสมานสามัคคี มีน้ำหนึ่งใจเดียวกัน มีงานที่ไหนก็ไปช่วยลุยกันที่นั่น ไม่มีการแบ่งแยกแบ่งแผนกันมากทุกคนก็ไปรุมกันอยู่ทำงานจนกว่าจะเสร็จ

จะตายจากกันไป เพื่อเราจะได้เป็นคนที่มีสมบุรณ์ที่สุด
ที่จะไปสู่หนทางพระนิพพาน ลู้ก็ตาย หนีก็ตาย ลู้ดีกว่า
ยังมีหนทางชนะ ไหน ๆ ชาตินี้มันก็ต้องตายหมดทุกคน
อยู่แล้ว ก็ลู้ให้มันสุดฤทธิ์สุดเดชไปเลย ชาตินี้หน้าจะได้มีบุญ
เป็นทุนได้เยอะ ๆ ทำบุญจะได้มากต้องทำตอนมีชีวิตอยู่
ยังมีกายมนุษย์ ทำอยู่ในเส้นทางพระรัตนตรัย

คุณยายเล่าว่า ในสมัยที่ท่านเด็ก ๆ ท่านจะ
พยายามปรับปรุงแก้ไขตัวเองตลอด พอได้ยินผู้ใหญ่ดุด่า
ว่ากล่าวคนอื่น ไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็ตาม ท่านก็จะจดจำเอาไว้
แล้วมาปรับตัวเองว่า เออ เราจะต้องไม่เป็นอย่างนั้นนะ
เราจะแก้ไขตัวของเรา ไม่ทำผิดอย่างนั้น

แม้กระทั่งสมัยที่มาอยู่กับหลวงพ่อดาววัดปากน้ำ
ท่านจะไม่ยอมให้หลวงพ่อดูว่าเป็นไอ้ขี้ได้ จะพยายาม
แก้ไขตัวเอง จากการที่หลวงพ่อดูว่าคนอื่น ท่านจะเอามา
ปรับตัวเองเสียก่อน เพราะฉะนั้นท่านจะสอนให้พวกเด็กวัด
ในสมัยก่อนนั้น ปรับปรุงแก้ไขสำรวจตรวจตราตัวเองว่า

มนุษย์ไม่ได้เก่งเลย มีแต่บุญและบาปชักใยอยู่เบื้องหลัง
ความสำเร็จต่าง ๆ เกิดจากบุญเท่านั้น บุญที่ได้ทำมา
ดีแล้วในอดีต

เรามีโอกาสได้มารวมกันอยู่ที่นี่ ก็ขอให้ตั้งใจ
เอาบุญด้วยกัน ให้ทุกคนช่วยกันอย่างเต็มที่ เรามีกันอยู่น้อย
ต้องร่วมมือร่วมใจกัน กินด้วยกัน อยู่ด้วยกัน ทำงานด้วยกัน
ให้รักกันเหมือนพี่น้องนักสร้างบารมี คุณยายจะให้โอวาท
ในลักษณะนี้

ท่านจะให้กำลังใจตลอดว่า เราต้องสู้นะ อย่าหนี
ไม่ใช่สู้กับอะไร สู้กับกิเลสความชั่วร้ายของเราแหละ
ไอ้ตัวชั่วร้ายที่มันนอนนิ่งอยู่ในกมลสันดานของเรา ทำให้เรา
ไม่ไปสู่หนทางพระนิพพานเสียที เราไม่ได้ไปรบพุ่งกับใครนะ
เรารบกับกิเลสในตัวของเรา แก้ไขความไม่ดีของเรา
ความชั่วร้ายของเรา เพราะฉะนั้นให้สู้เถอะ ทุกคนเกิดมาแล้ว
ก็ต้องสู้กันไป สู้เพื่อสร้างบารมีของเราไปเรื่อยจนกว่า

เพราะฉะนั้น การที่ได้มาเกิดเป็นมนุษย์ครั้งนี้
 พวกเราอย่าประมาท ถ้าเราปล่อยไหลไปทำบาปอกุศล
 เต็มที่ร่วงลงไปในทุกตติภูมิ ในนรกอีกแหละ กว่าจะมีโอกาส
 ได้วนกลับมาสร้างบารมีอีกก็ใช้เวลาอีกยาวนาน แต่ถ้าเรา
 ไม่ประมาท สั่งสมบุญเรื่อย ๆ ก็มีแต่ไปสู่สุคติภูมิเรื่อย ๆ
 ท่านจะเน้น ให้พวกเราต้องพยายามหมั่นสร้างความดี
 ไปเรื่อย ๆ เรายังต้องเกิดกันอีกหลายภพหลายชาติ
 เราจะต้องสั่งสมเสบียง ใครมีเสบียงมากก็สบายหน่อย
 แล้วบุญก็เป็นเสบียงที่ดีที่สุดที่จะติดตัวเราไปทุกภพทุกชาติ

เช้า ๆ คุณยายมักจะมากอยให้กำลังใจ มาคุยธรรมะ ในช่วงที่เด็กวัดทุกคนนั่งรับประทานอาหาร อยู่ที่ลานโรงครัว อาคารยามา ท่านเห็นว่า พวกเราเหนื่อยกัน เพราะงานเยอะ แต่คนน้อย

ท่านจะคุยธรรมะในเรื่องพื้น ๆ อย่างเช่นเรื่องบุญ เพื่อให้ทุกคนอยู่ในบุญ ตั้งใจสร้างบุญสร้างกุศล ท่านว่า ทุกคนเกิดมาเป็นมนุษย์นี่ เป็นสิ่งที่สุดประเสริฐแล้ว โชคดีแล้วที่ได้เกิดเป็นมนุษย์ เพราะกว่าจะเกิดเป็นมนุษย์ได้ เราเกิดเป็นอะไรต่ออะไรมาเยอะแยะไปหมด เราผ่านมาหมดแล้ว เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏสงสาร ทั้งเกิดเป็นสัตว์นรกก็เคยแล้ว เป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นอสุรกาย ในทุกติภูมิ เคยมาหมดแล้วทั้งนั้นทุก ๆ คน ในสุคติภูมิ จะเป็นมนุษย์ เทวดา พรหม อรูปพรหม เราก็กเคยเกิด มากันหมดแล้วทั้งนั้น

เรามีข้อบกพร่องอะไร ไม่ว่าจะความคิด คำพูด
หรือการกระทำ ไหน ๆ ก็เกิดมาพบพระพุทธศาสนาแล้ว
พบคุณยาย พบหลวงพ่อร่มมชโย พบหลวงพ่อ
วัดปากน้ำ และพบวิชชาธรรมกายแล้ว ก็ให้แก้ไขไป
ได้มากได้น้อยก็ต้องตรึกไว้เสมอว่า ความไม่ดีทุกอย่าง
ของตัวเองนี้ ต้องแก้ไขได้ อย่าไปเสียดาย เล็ก ๆ โละ ๆ
มันทิ้งไปเสีย อย่าไปถนอมมันไว้ อะไรไม่ดี พยายามเลิกเสีย
โลละออกจากจิตใจของเราไปเสียให้ได้

ถ้าเราแก้ไขในชาตินี้ได้ สิ่งเหล่านี้จะหลุดออกไปเลย
ไม่ติดไปในภพเบื้องหน้าอีก ท่านจะสอนให้เราพยายาม
แก้ไขตัวเอง แล้วก็ให้อริษฐานล้อมคอกเอาไว้ให้ดี อย่าได้
เจออะไรสิ่งที่ไม่ดีอีก อย่าได้คบคนพาล อย่าได้ใกล้ชิดหรืออยู่
ในแวดวงของคนพาล ให้เราคบแต่บัณฑิตนักปราชญ์
ที่จะชักนำพาไปสู่ความดี ให้เราสร้างความดีให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

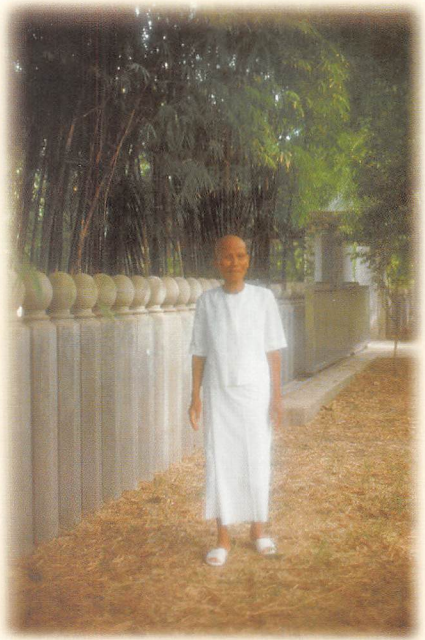

ในสมัยต้น ๆ ของการสร้างวัด คุณยาย นอกจากจะหาทุน ดูแลอะไรต่ออะไรสารพัดแล้ว ท่านยัง ตั้งกฎระเบียบขึ้นมา ดูเรื่องต่าง ๆ ของเด็กวัด เด็กวัด ที่มาสมัยนั้น ก็คือ ธรรมทายาทรุ่นเก่า ๆ ที่อบรม ผ่านไปแต่ละปี จะมารวมกัน บางที่เข้ามาวันศุกร์ตอนเย็น บางที่มารวมกันวันเสาร์ เพื่อเตรียมงานบุญวันอาทิตย์

สมัยก่อนงานบุญวันอาทิตย์ เราจัดอยู่ที่ศาลา จาตุมหาราชิกา ในบริเวณวัด ๑๙๖ ไร่ ถ้าวันไหนมีงานเยอะ เราก็ทำงานไปจนค่ำมืด แล้วก็พักผ่อน แต่ถ้าวันไหนงานน้อย พองานเสร็จเร็ว คราวนี้ก็นั่งปรึกษางานกันแหละ นั่งคุยกัน ว้างนั้นเถอะ นั่งเมาท์ (mouth) กันไปเรื่อย คุยกันไป คุยกันมา พอเรื่องงานจบก็ต่อเรื่องโน้น คนโน้น ต่อเรื่องนี้ทีเรื่องโน้นที ต่อไปต่อมายาวเป็นชั่วโมง คือ ในเบื้องต้นอาจจะคุยให้กำลังใจกัน เสร็จแล้วก็คุยเรื่องนั้น เรื่องนี้เลยเถิดไป จนกระทั่งไปถึงเรื่องโลก ๆ

พอลัก ๓ พุ่ม ๔ พุ่ม คราวนี้ ดึกหน่อยยังไม่จบ
คุณยายมาแล้วถือไฟฉายมาอันหนึ่ง ส่องกราดเลย สมัยนั้น
คุณยายอายุประมาณ ๗๐ ปี ท่านเดินเร็วมาก แป๊บเดียว
ถึงแล้ว นั่งเฝ้าท์ (mouth) กันอยู่ หลบไม่ทันหรอก
เปิดประตูเข้ามาเท่านั้น พูดได้คำเดียวว่า “วงแตก”
เพราะคุณยายไม่อยากให้คุยเรื่องโลก ๆ

ท่านก็จะมาให้โอวาทว่า แหม คุณกันไม่รู้จักจบ
จักสิ้นนะ ท่านจะเปรียบว่า เหมือนไอ้ชี้เหล่าในวงเหล่า
คุณกันไม่รู้จักจบจักสิ้น คุณกันทั้งวันอย่างนี้ คุณกันได้ถึงเข้า
หาจุดจบไม่เจอ อย่าดีแต่คุยนักเลย คุยนะมันง่าย
แต่จะทำให้ได้อย่างที่คุณมันยาก วัตถุประสงค์คือ ท่าน
ไม่อยากให้นอนดึก เมื่อเสร็จภารกิจอะไรแล้วก็รีบไปอาบน้ำ
อาบทำ ไปนั่งสมาธิ ได้พักผ่อน ตื่นเช้าจะได้สดชื่น
ใครมีภาระหน้าที่อะไรในวันอาทิตย์ ก็ไปประจำตามหน่วย
ตามจัดงานของตัวเอง

เรื่องที่คุณยายดูแลอุบาสกเด็กวัด (คุณยายมักจะเรียกอุบาสกในสมัยนั้นว่าเด็กวัด) ในสมัยก่อนนั้นเป็นอย่างนี้ ท่านมักจะบอกว่า อุบาสกรุ่นนี้ต้องเข้มงวดหน่อย เพราะว่าชุดนี้ต่อไปบวชเป็นพระ จะได้เป็นพระที่ดี แล้วก็รู้อุปนิสัยคุณยาย ชอบอะไร ไม่ชอบอะไร ต่อไปเราก็จะได้มีเรื่องหรือมีหัวข้อธรรมที่จะไปสอนรุ่นน้อง ๆ ต่อไป

ในการจัดงานบุญวันอาทิตย์ สมัยก่อนที่บอกมา
แต่ต้นว่า เราจะจัดงานบุญกันอยู่ที่ศาลาจตุมหาราชิกา
แล้วก็บริเวณลานห้วยรอบ ๆ ถ้าเป็นอาทิตย์ต้นเดือน
งานบุญใหญ่ก็เอาเต็นท์มากางเพิ่ม เอาร่มกลดมาดอกเสริม
ถ้าอาทิตย์ธรรมดาไม่ต้องใช้เต็นท์ งานก็เบาหน่อย ถ้ามี
ธรรมทายาทมาช่วยกันเยอะ งานเราก็เสร็จเร็ว แต่ถ้า
คนช่วยมาน้อยก็เสร็จช้าหน่อย

และถ้าวันหนึ่งวันใดมีภัยธรรมชาติ ซึ่งก็คือฝนตก
นะแหละ ในสมัยก่อนฝนตกหน้าฝน และชอบตกวันเสาร์

ต้นเดือน ตกได้ทุกเสาร์ต้นเดือน ฝนตก งานก็เพิ่ม
คนเราก็น้อย งานที่เตรียมไว้เสร็จแล้วก็ต้องเตรียมใหม่หมด
ฝนตกก็แฉะ ต้องมาขุด มาเซาะร่องน้ำ ทำทางเดิน
ฉุกเฉินให้ญาติโยม เตรียมไว้สำหรับวันอาทิตย์ ถ้าวันไหน
ฝนตกแรง มีพายุเข้า ต้นไม้โค่น เต้นท์พัง ต้องไปกู้
เต็นท์กัน เต้นท์ไหนไม่พัง ก็ไปปลดผ้าใบเสีย ผ้าใบ
มันรองรับน้ำฝน ถ้าเยอะไป เตี่ยวผ้าใบจะขาด
และช่วยกันเก็บกิ่งไม้ ใบไม้ที่ร่วงหล่นตามถนน
ให้เรียบร้อย

มีหน้าซ้ำ เขตนี้ก็แปลกจัง ฝนตกทีไร ไฟฟ้าดับ
ทุกที ไฟดับสมัยก่อน ดับนานนะ ครึ่งวันก่อนวัน ยิ่งดับ
ตอนค่ำไปรอเข้าได้เลย ไม่มีช่างมาแก้หรอก ไฟดับ
งานก็เพิ่มอีก ไม่มีเครื่องปั่นไฟ เพราะฉะนั้นต้องจุดเทียน
และใช้ไฟฉายทำงานกัน ถังน้ำบาดาลของเรา ก็ใบนี้เดียว
ไฟดับแล้ว จับเวลาได้เลยอีก ๒๐ นาทีน้ำหมด

เพราะฉะนั้นพอไฟดับปั๊บ อาตมาต้องวิ่งรองน้ำทันที
ถ้าไม่ทันล่ะก็ต้องเหนื่อยกันละ ถ้ายังเป็นวันอาทิตย์
ต้นเดือนนี้ ต้องใช้น้ำเยอะมากในการล้างภาชนะ ล้างจาน
หรือในการทำภารกิจ ใช้น้ำเยอะมาก ถ้าไฟดับหมด
ภาชนะทั้งหลาย ไม่ว่าตุ่ม ถัง กะละมัง หม้อ หงายขึ้น
มารองน้ำบาดาลเก็บตุน ๆ ไว้ให้หมด

แต่บางทีก็ไม่ทันเหมือนกัน เราไม่ได้เฉลียวใจ
คุณยายถาม น้ำในห้องน้ำญาติโยมมีตุนไว้หรือยัง อ้าว
ไม่มีเลย ๒๐ นาทีแล้ว น้ำหยุดไหลแล้ว คราวนี้ท่าน
ก็จะบอกว่า จ้นไปตักน้ำในคู ใส่ตุ่มทุก ๆ ใบตุนไปก่อน
นี่...ปฏิภาณของท่านนะ เป๊ปปเดียว ใส่เต็มทุกห้องน้ำเลย
สำรองใส่ตุ่มไว้อีก หน้าห้องน้ำอีกหลาย ๆ ตุ่ม

เพราะฉะนั้น ตั้งแต่คุณยายบอก พอเมื่อไหร่
เหตุการณ์ไฟดับ น้ำไม่มีเมื่อไหร่ละก็ ตักน้ำในคลอง
ทุกทีแหละ ใครไม่เคยตักน้ำด้วย ฝนตกด้วย มันทั้ง
หนาวด้วย เหนื่อยด้วย ต้องตากฝนด้วย คนก็มีไม่กี่คน
แล้วยังไฟฟ้าดับมิดอีกต่างหาก เราก็พยายามเตรียมงาน
บุญใหญ่กันมาได้ทุกอาทิตย์ต้นเดือน แล้วก็ทุกปีไม่ขาด
รุ่นพี่ ๆ สมัยก่อน อุบาสกสมัยก่อนแข็งขันกันดี เรียกว่า
ฮึดเข้าว่าแหละ เตี่ยวันนี้ก็บวชกันมาแล้วหลายรูป
บวชกันหมดแล้ว

สมัยก่อนรุ่นแรก ๆ พี่สมบุญ (ปัจจุบันเป็น
พระมหาสมบุญ สมมาบุญโญ) จะแข็งแรงกว่าใครเพื่อน
เพราะฉะนั้นถ้าต้นไม้โค่น ต้องมารุมช่วยกันหมด หรือถ้า
ต้องยกของหนัก ทุกคนจะบอกว่า พี่สมบุญต้องไปช่วยทำ
ไปช่วยยก เป็นหัวแรง ซึ่งท่านก็ไม่เคยบ่นเลย ท่านมี
อุปนิสัยว่าใจว่าตามกัน บอกแต่ว่าเอาเลย ลุย ทุกคน
ช่วยกันหมด

อาตมาเอาบรรยากาศเก่า ๆ มาเล่าให้ทุกท่านฟัง
เพื่อให้รู้ว่า เมื่อมาถึงรุ่นพวกเราก็ยังโชคดีที่หลวงพ่
อัมมชโยตัดสินใจให้สร้างสมาธิธรรมกายสากล หลังจาก
ในปี พ.ศ. ๒๕๒๙ ได้เริ่มใช้ ปัญหาเรื่องภัยธรรมชาติ
ก็เบาลง เรื่องการต่อสู้กับฝน ไม่ใช่หมดนะ เบาลง

เพราะว่าหลังจากที่ญาติโยมมามากขึ้น สภาธรรมกายสากล
หลังคาจากก็เต็มอีกนะแหละ ก็เลยต้องสร้างสภาธรรมกาย
สากลขึ้นใหม่อีกในพื้นที่ ๒,๐๐๐ ไร่

สิ่งที่เราได้ช่วยกันมานี้ เป็นสิ่งที่ประทับใจ เป็นสิ่ง
ที่หลาย ๆ คนได้เอามาบอกไว้สอนรุ่นน้องต่อไปว่า สิ่งเหล่านี้
เราเคยทำมาแล้ว เป็นแบบอย่างให้ทุกคนได้ทำต่อไป

เรื่องน้ำของวัดสมัยก่อน อย่างที่บอกไว้แต่ตอน
ต้นว่า ถ้าพอมีปัญหาน้ำไม่ไหลก็ตาม ท่อแตกหรืออะไร
ก็ตาม พอน้ำหมดถังก็ เราก็ต้องใช้น้ำจากคูคลองนั้นแหละ
ใช้สารพัด ตั้งแต่ล้างภาชนะ ล้างพื้น จนกระทั่งใช้ใน
ห้องน้ำ คุณยายเคยเล่าว่า สมัยท่านอยู่วัดปากน้ำ
ที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ท่านใช้น้ำคลอง ไม่ได้ใช้น้ำประปา
อย่างที่เราคิด ใช้น้ำคลองใส่ตุ่มเก็บไว้ ท่านมีตุ่มเยอะเลย
รอบบ้านสิบกว่าใบ ตุ่มส่วนหนึ่งเอาไว้ใส่น้ำฝน เป็นน้ำดื่ม
ท่านจะแยกไว้มุมหนึ่ง ส่วนที่เป็นน้ำใช้ ท่านก็จะแยกไว้
กลุ่มหนึ่ง

พอถึงช่วงค่ำ คุณยายจะรู้ว่า ช่วงเวลาที่ไม่
น้ำในคลองภาษีเจริญจะขึ้นสูงสุด พอน้ำขึ้นสูงสุดท่านจะ
ชวนหลาน ๆ ของท่านไปช่วยกันตักน้ำ โดยใช้ถังผูกเชือก
หย่อนลงไปตักน้ำแล้วดึงสาวขึ้นมา ท่านจะบอก เอ้า
น้ำขึ้นให้รีบตัก ไปช่วยกันตักเร็ว ท่านตักน้ำเอามาตุนไว้
ในตุ่ม แล้วตอนเช้าก็เอาน้ำที่ตักแล้ว มาสู่กระบวนการ
ของท่าน ท่านจะแบ่งตุ่ม ๑๐ กว๋ไบเป็นกลุ่ม ๆ ไว้ ๓ กลุ่ม

ตุ่มกลุ่มแรก ๓-๔ ไบ ท่านตักน้ำดิบจากคลอง
ขึ้นมาตุน ๆ เอาไว้ พอตักน้ำเต็มทุกตุ่มก็หยุด แล้วทิ้ง
ให้มันตกตะกอน ทิ้งไว้ค้างคืน พอตอนเช้า ท่านจะค่อย ๆ
ช้อนเอาน้ำส่วนหน้ากรองด้วยผ้า แล้วก็ไปตักถ่ายเทสู่ตุ่ม
ชุดที่ ๒ มีประมาณ ๓-๔ ไบ กรองเอาไว้ น้ำที่เหลือ
จากการกรอง ก้นตุ่มมันขุ่นหน่อย ก็เอาไว้ล้างพื้น
ซักผ้าถูบ้านบ้าง รดน้ำต้นไม้บ้าง ท่านใช้น้ำประหยัด
อย่างนี้

หลังจากกรองเสร็จแล้ว ก็แกว่งสารส้ม ทิ้งไว้
พักใหญ่ ๆ หลายชั่วโมงทีเดียว ท่านก็จะตักช้อนเอาน้ำ
ข้างหน้าที่ใสแจ๋ว ไปสู่ตุ่มชุดที่ ๓ แล้วก็เอาน้ำก้นตุ่มชุดที่
๒ นั้น ซึ่งมีพวกสารแขวนลอยจากสารส้มต่าง ๆ เอามา
ล้างพื้น ทำอะไรต่ออะไรไป ท่านทำอย่างนี้ พอได้น้ำใส
จากตุ่มชุดที่ ๓ ก็เก็บไว้ใช้ได้ทั้งวัน ตุ่มชุด ๑ ชุด ๒ ก็ว่าง
พอที่จะใส่น้ำชุดใหม่ได้อีก วณเวียนอยู่อย่างนี้แหละ
ท่านก็ได้น้ำสะอาดใช้อยู่ตลอดเวลา ท่านใช้น้ำอย่างนี้
ไม่ต้องไปเสียค่าน้ำประปา ถึงน้ำประปาจะขึ้นราคา
ท่านก็ไม่เดือดร้อน นี่แหละความประหยัดของคุณยาย
สมัยนั้นอาตมาไปวัดปากน้ำ ยังทิ้งในความสามารถ
และความขยันของคุณยาย เคยแอบไปเปิดตุ่มของคุณยายดู
โอ้ คุณยายกรองน้ำได้สะอาดถึงขนาดนี้ ใช้น้ำประหยัด
ขนาดนี้ มีความเพียรพยายามมาก ไม่ค่อยกล้าใช้น้ำ
ของท่าน กลัวท่านจะลำบาก มากอยนั่งกรองน้ำให้เราใช้

เพราะความประหยัด สมัยแรกที่ได้แผ่นดิน
๑๙๖ ไร่มาใหม่ ๆ ท่านก็พยายามรวบรวมเงินทองเก็บ
เอาไว้ แล้วก็ประหยัดเรื่องค่าใช้จ่ายทุกอย่าง เพื่อจะเอาเงิน
มาใช้ในการก่อสร้างวัด สร้างศูนย์พุทธจักรฯ ที่ปทุมธานี
นะแหละ คุณยายบอกว่า ยายไม่คิดอะไร รีบ ๆ ทำ
ให้มันเสร็จ ๆ สร้างวัดให้เขาอยู่สร้างบุญบารมีกัน ยาย
ขออาศัยมีข้าวกิน ๒ มื้อ มีกุฏิเอาไว้คุดหัวนั่งเข้าที่
ตามสมบัติในที่ เอมามาให้เขากินเขาใช้ทำงานให้พอ ก็พอใจแล้ว

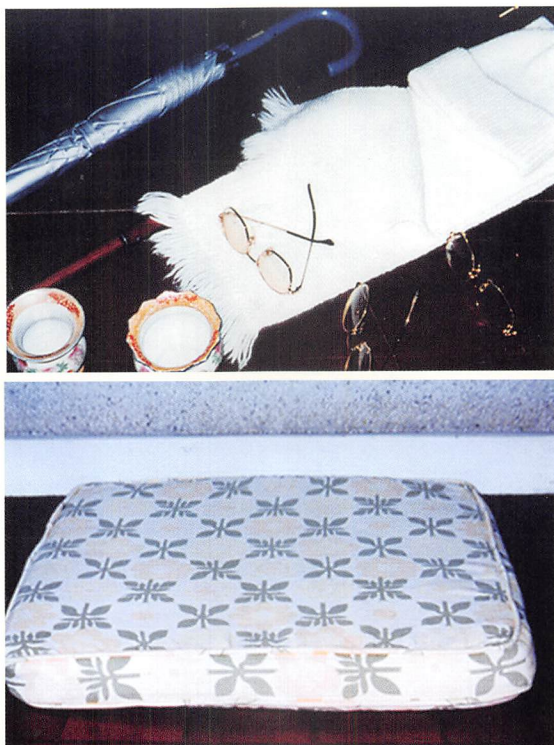
สมัยก่อนแม้แต่จานข้าวของคุณยาย ดูเหมือน
จะเป็นจานที่เขาแถมมากับผงซักฟอกที่ซื้อมา เป็นจาน
สีชมพู ใช้มา ๒๐ กว่าปีแล้ว ตั้งแต่สมัยอยู่ที่วัดปากน้ำ
จนกระทั่งย้ายมาที่วัดพระธรรมกาย ก็ใช้ใบนั้น
สมัยอาตมาบวชแล้ว ก็ยังใช้ใบนั้น ใช้จนสีชมพูมันจาง
เกือบจะเป็นสีขาวแล้ว บางครั้งเคยจะเปลี่ยนให้ท่าน
ท่านก็จะเรียกหาจานข้าวยายอยู่ไหน ก็ต้องกลับไปเอา
ใบเดิมนั้นมาให้ท่านอีก ตกลงท่านก็อยากจะใช้ใบนั้น
จานใบเก่าของท่าน ใช้ให้คุ้ม

อยากให้สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่สอนลูกหลานต่อไปว่า
สิ่งที่ท่านสอน เรื่องความประหยัด ท่านทำให้ดู
เป็นตัวอย่างด้วย เพราะฉะนั้น อุบาสก อุบาสิกา
วัดพระธรรมกายทั้งหลายพยายามเอาแบบอย่างคุณยาย
ช่วงนี้เป็นฤดูแห่งความประหยัด บ้านญาติโยมทั้งหลาย
ตอนนี้เขาประหยัดกันเต็มที่แล้ว ว่ากันสุดตัวทีเดียว
น้ำมันก็ขึ้นราคา น้ำประปาก็ขึ้นแล้ว ไฟฟ้าก็ขึ้นอีก
สินค้าต่าง ๆ ขึ้นราคาตามมาเป็นแถว ๆ แต่ว่าเงินเดือน
ไม่ค่อยจะขึ้นเท่าไร ญาติโยมเหล่านั้นอดสำหรับเจียดเงิน
ส่วนหนึ่งมาทำบุญได้นี่ โอ้อโฮ กัดฟันกันจริง ๆ นะ
เพราะรักในการสั่งสมบุญ

เพราะฉะนั้น เราแต่ละคนต้องพยายามช่วยกัน
ทีเดียว อะไรประหยัดได้ต้องประหยัด ประหยัดให้สุดตัว
ทีเดียว ใช้จ่ายทรัพย์อะไรที่ไม่สมควร ก็อย่าไปจ่าย อะไร
ที่ไม่ควรซื้อหา ก็ไม่ต้องไปซื้อ คิดวางแผนชะก่อนที่จะซื้อ
ก่อนจะเดินทาง ช่วงนี้ภัยเศรษฐกิจมีทุกแห่งทั่วโลก

คุณยายจะสอนว่า ระวังนะ ใช้ทรัพย์ไม่เป็น
ก็จะเป็นขี้ข้าทรัพย์ ใช้เงินไม่เป็นก็จะเป็นขี้ข้าเงิน เราใช้ทรัพย์
ไม่สมควร มันก็เหมือนใช้ทรัพย์บนหัวคน เพราะก่อน
ที่โยมเขาจะทำบุญเขาเอาเงินจบบทวมหัวเขียวนะ
อีกหน่อยเดียวได้ไปเกิดเป็นขี้ข้ารับใช้เขานะ ท่านจะเน้น
อย่างนี้เรื่อย ๆ กับอุบาสกเด็กวัดสมัยก่อน ทำให้พวกเรา
เวลาจะใช้ทรัพย์ ใช้สิ่งของต่าง ๆ จะใช้ด้วยความ
ระมัดระวัง อะไรที่เสียพอจะซ่อมใช้ได้ก็ซ่อมใช้ไปก่อน
ก่อนที่จะต้องไปซื้อใหม่ ของหายก็ให้หา ของเสียให้ซ่อม
แต่ว่า ณ ปัจจุบันเรามีคนมากขึ้น คนที่ปล่อยปละละเลย
เรื่องนี้ก็เริ่มจะมี ต้องช่วยกันตักเตือน

เครื่องใช้ประจำตัวของคุณยายอาจารย์ฯ

อุปกรณ์เครื่องใช้ประจำของคุณยายอาจารย์ฯ

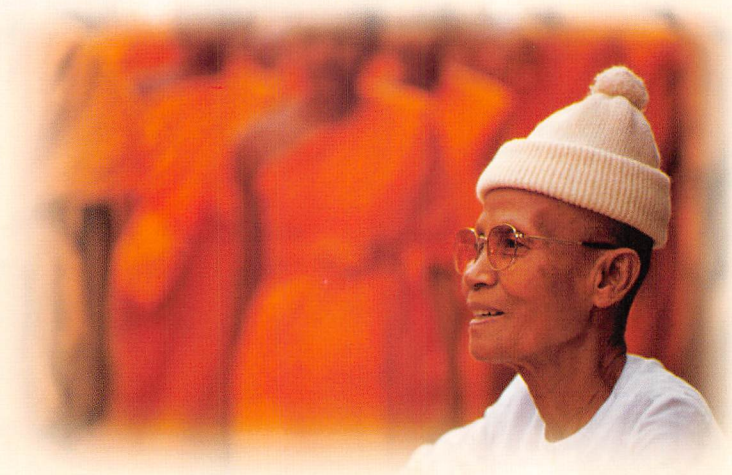

ญาติโยมทั้งหลายที่เคยได้ยินได้ฟังจากคุณยายละก็ ถ้าเจอเหตุการณ์อย่างนี้ ช่วยกันบอก ช่วยกันเตือนลูกหลาน อุบาสก อุบาสิกา ให้โอกาสเตือนได้ทั้งนั้นแหละ สิ่งของอะไร ก็ตามที่เราก็ก๊เก็บเอาไว้ ไม่ได้ใช้ประโยชน์ เอาไปบริจาค ให้แผนกข้างเคียงหรือวัดข้างเคียงก็ได้ เพื่อเขาจะได้ใช้ ประโยชน์ จะได้ไม่ต้องซื้อไม่ต้องหาให้เสียสตางค์ และเป็นบุญกุศลแก่ตัวเราด้วย

คุณยายเคยบอกอาตมาไว้หลายปีแล้วว่า ให้ระวังนะ คอยดูให้ดี หลังจากยายละโลกแล้ว หลวงพ่อธัมมะ ท่านแบกภาระทั้งวัดเชียวนะ เพราะฉะนั้นถ้าไม่ช่วยกัน แบ่งเบาภาระของท่านลงไปบ้างละก็ ท่านก็จะหนักอย่างนี้ เรื่อย ๆ พวกเรามาอยู่รวมกันต้องช่วยกัน นอกจาก ช่วยกันกินช่วยกันใช้แล้ว ต้องช่วยกันหา ช่วยกันรักษาของ ช่วยกันประหยัดด้วย ให้พยายามบอกสอนรุ่นน้อง ๆ ต่อไป สอนไปอย่างที่ยายสอน

บางครั้งคุณยายท่านก็รำพึง ท่านพูดคุยกับตัวเอง
คุยกันเล่น ๆ ท่านใช้ภาษาของท่าน เออ กูนะแก่ป่านี่แล้ว
จะ ๙๐ ปีแล้ว ยังต้องตามบอกตามสอน ตามจ้ำจี้จ้ำไช
เรื่องเหล่านี้ มันแยกกันไม่ออกหรือไง อะไรมูญ อะไรรูป
อะไรดี อะไรชั่ว อะไรควรทำ ไม่ควรทำ อะไรเป็น
ประโยชน์ ไม่ใช่ประโยชน์ สงสัยอย่างนี้ ยายจันทร์ ชาตินี้
เหนียวทั้งชาติเลย สร้างวัดให้เขาอยู่แล้วยังต้องตามดูแล
รักษา ตามหาสมบัติให้เขาก็กินให้เขาใช้ ยังต้อง
ไปปราบไถ่พวกเลอะเทอะทั้งหลาย ไม่ช่วยกันเลย อย่างนี้
ยายก็หนักอยู่คนเดียว ไถ่ที่ยายบอก ยายสอน จะเอา
ไปให้ได้สักซี่เล็บยังทำไม่ได้เลย

บางทีคุณยายก็อธิษฐานว่า ภพต่อไป ยายเกิด
เป็นมนุษย์ ยายจะเป็นผู้ชายแล้ว ยายจะไปสร้างวัดอีก
จะหอบเอาลูกหลานไปเกิดด้วยกัน ไถ่พวกดี ๆ ก็จะมีเอามาเกิด
ไว้ใกล้ ๆ เหละ แต่ไถ่พวกที่มันยังติดเลอะเทอะ ใจไม่สู้
หนักไม่เอา เบาไม่ไหว พวกนี้ให้ไปเกิดไกล ๆ อย่างนี้ดีไหม

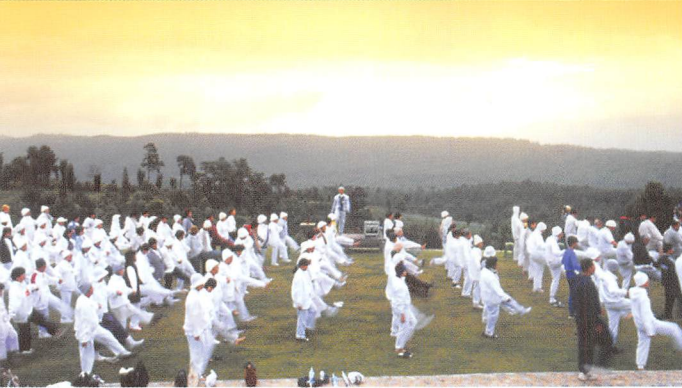
เพราะฉะนั้น พวกเราพิจารณาตัวให้ดีนะ เรา
เป็นพวกไหน ถ้าอยากเกิดอยู่ใกล้คุณยาย ก็เลิกเสียนะ
อะไรที่ไม่ดี เลิกเสีย แล้วก็พยายามชำระใจให้สะอาด
บริสุทธิ์ กาย วาจา ใจ พวกเราลองคิดดู ตลอดชีวิต
ของคุณยาย ท่านทำเพื่อพวกเราตลอด ถ้าลำพังตัว
ของท่านเอง เอาตัวรอดด้วยวิชาของท่านที่เรียนมา
ฝึกฝนมาจากหลวงพ่อดปากน้ำ ท่านจะเอาตัวของท่าน
รอดไปคนเดียวล่ะ สบายเลย สบายมาก

แต่ท่านยอมลำบากอยู่ทุกวันนี้ ก็เพื่อพวกเรา
 เหนื่อยก็เพื่อพวกเราแหละ ต้องไปปราบกับคนพาล
 ปราบกับพญามาร ปราบไป หาสมบัติอะไรต่ออะไรมาให้
 ก็เพื่อพวกเราแหละ สร้างวัดให้เราอยู่ สร้างพื้นที่
 ปฏิบัติธรรมให้เรานั่งธรรมะกันอย่างสบาย สร้างโรงครัว
 ให้เรามีอาหารกินกันไม่อืดไม่อยาก กระทั่งสร้างกลุ่มคน
 ปฏิบัติธรรม กลุ่มกัลยาณมิตรขึ้นเยอะแยะ ผู้มีศีล

ผู้มีธรรมเยอะแยะ แล้วก็เอาวิชชาธรรมกายมาสอน
ซึ่งเป็นวิชาอันเลิศที่สุด สร้างความเป็นลัปปายะครบทั้ง
๔ อย่าง ให้เกิดขึ้น ทั้งที่อยู่ลัปปายะ อาหารลัปปายะ
บุคคลลัปปายะ และธรรมะลัปปายะ ให้พวกเราได้ใช้
สิ่งเหล่านี้ เป็นชัยภูมิในการสร้างบารมีของเรา เพื่อจะ
ได้พ้นจากความเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร ไปสู่หนทาง
พระนิพพาน

เพราะฉะนั้น เราลองถามตัวเองนะ คุณยายท่ม
ให้เราขนาดนี้ เราทำอะไรเพื่อท่านบ้าง * ความจริงคุณยาย
ก็ไม่ได้หวังอะไรนะ หวังอยากจะเห็นอย่างเดียวว่า ให้พวกเรา
เป็นคนดีที่โลกต้องการนะแหละ ให้เราได้ฝึกฝนตัวเอง
อยากให้เราเลิกเลาะความไม่ดีทั้งหลาย ให้เข้าถึงพระธรรมกาย
ภายใน แล้วก็ทำตัวให้ดี ๆ ส่วนดี ๆ นั้นจะเป็นยังไง
เราก็กลองไปเปิดอ่านดูในหนังสือของหลวงพ่อดัตตชีโว

* อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๔

เรื่อง คนดีที่โลกต้องการ เขาเป็นอย่างไร นั่นแหละ
คุณยายก็ปรารถนาให้พวกเราเป็นอย่างนั้น แล้วสิ่งเหล่านี้เอง
เมื่อเราฝึกตัวของเราได้ ก็แบ่งเบาภาระของคุณยาย
ของหลวงพ่อกับไป พวกเราจะได้ไปบอก ไปเตือน ไปเป็น
กัลยาณมิตรให้กับคนอื่นอีก วงบุญของเรา ก็จะขยายวง
กว้างออกไปอีก

เพราะฉะนั้น ในการที่คุณยายอยากจะหอบหิ้วทุกคน
ไปสู่หนทางพระนิพพานมันก็ง่ายเข้า คือ เราทำตัว
ให้ท่านพาไปง่ายขึ้น ไม่ใช่ว่า บางทีทำเหลวไหลบ้าง
บางทีก็เอาจริงบ้าง ไม่เอาจริงบ้าง อย่างนี้ก็ไปกันยาก
เดี๋ยวก็ไปเกิดในที่ที่ไกลจากท่าน คุณยายบอกว่า
ใครอยากจะได้เกิดใกล้ ๆ ยาย อะไรที่ยายสอนไว้
ต้องพยายามประพฤติปฏิบัติ ทำให้สม่ำเสมอ ไม่ใช่ว่า
มีอารมณ์ก็ทำดี ไม่มีอารมณ์ก็หยุดไปเสียบ้าง อะไรทำนองนี้
แล้วเราก็จะได้ติดตามไปอยู่ใกล้ ๆ คุณยายทุกภพทุกชาติ
ตราบถึงที่สุดแห่งธรรม

